

HOOFDSTUK 1: KENNISMAKEN

Dit verhaal begint eigenlijk zo'n kleine drieduizend kilometer van hier einde februari 2022. Een nieuwe conflict-haard was ontstaan en is sindsdien tot op de dag van vandaag haast niet meer uit het nieuws geweest! Het is een merkwaardige situatie. Enerzijds is het een 'ver van mijn bed show', maar anderzijds is het ergens wel beangstigend te weten dat een verdwaalde kruisraket er niet lang over doet om zo'n afstand te overbruggen. Nieuw was ook dat er in de eerste weken van dit conflict een nooit geziene vluchtelingenstroom op gang kwam, dit keer van erg Europees uitziende mensen! Het waren vooral vrouwen en kinderen die onze kant uitkwamen, de mannen werden massaal opgeroepen om hun dienstplicht te vervullen en het land te verdedigen. Iedereen die dacht dat deze 'speciale operatie' na een paar dagen wel zou eindigen was eraan voor de moeite. De tegenstander bleek veel taaier dan verwacht. Naarmate er meer steden werden bestookt kwamen er ook steeds meer vluchtelingen naar het westen. Cynisch genoeg was dat waarschijnlijk ook de bedoeling om zo ons sociaal systeem onder druk te zetten. En vandaag, dertig juni 2022, zouden de gevolgen van dit conflict tot in onze wijk voelbaar worden!

Toen de wekker die donderdagochtend afliep was ik een beetje uit mijn gewone doen. De reden daarvoor was dat er bij de overburen, Paul en Marianne, vandaag een niet alledaagse gebeurtenis zou plaatsvinden. Er zat daar een gezinsuitbreiding aan te komen. Dan denkt iedereen natuurlijk in eerste instantie aan een baby, maar in dit geval betrof het een zeventienjarige en die kan je moeilijk een baby noemen!

De volgende morgen werden we ongeveer gelijktijdig wakker.

"Goeiemorgen vriend, goed geslapen?" vroeg ik.

"Heerlijk, en jij?" antwoordde hij.

Hij toverde weer die fantastische glimlach op zijn gezicht toen hij met zijn grijze kijkers recht in mijn ogen keek.

Toch voelde hij zich op één of andere manier een beetje ongemakkelijk en schuldig dat we samen in één bed geslapen hadden.

"Borys, waarom voel je je ongemakkelijk? We hebben gewoon naast mekaar geslapen zoals twee broers! Jij had er gisterenavond geen probleem mee en ik ook niet. Er is absoluut niets 'onbetamelijks' gebeurd, wat is dan het probleem? En voorts heeft niemand hier iets mee te maken. En om heel eerlijk te zijn, ik vond het fantastisch en ik heb ervan genoten!

Je kan volgende nacht gerust terug bij mij komen liggen als je dat wil of je kan de slaapkamer hiernaast gebruiken als jij je daar beter bij voelt, jij kiest."

"Ik wil graag terug bij jou komen slapen," antwoordde hij enigszins gerustgesteld. Hij gaf me een zedig kusje op mijn wang. "Ga jij maar eerst douchen, ik zal ondertussen wel koffie zetten en de tafel dekken!"

Twintig minuten later had hij ook gedoucht en zaten we samen aan de ontbijttafel.

Zijn haartjes stonden nog recht omhoog en hij zat er met kleine slaapoogjes. Na een paar tassen koffie begon hij er terug wat bovenop te komen.

"Wat gaan we vandaag doen kerel?" vroeg ik even later. "We kunnen naar het strand gaan hier in Oostende of we kunnen met de tram eens tot in Nieuwpoort rijden. Daar zullen we ook wel ergens een broodje vinden om vanmiddag te eten. We kunnen er eventueel een wandeling door

"Jongen, als jij hier in huis bent voelt het alsof jij een tweede zoon bent. We weten dat jij Peter gelukkig maakt, dus hebben wij niet liever dan dat jij dat ook bent!"

Papa was rechtgestaan en ging op hem af. Hij drukte hem de hand en keek hem recht in de ogen.

"Wat Laura net zei, geldt ook voor mij jongen. Weet, als je problemen hebt dat je hier terecht kan. En als je wil praten, over eender wat, dan staat de deur altijd open!"

"Peter, jij hebt geluk zulke ouders te hebben," slikte hij.

Ik knikte alleen maar, want nu kreeg ik het ook even lastig.

Buiten was het ondertussen begonnen met regenen.

Ik stelde Borys voor om wat op de computer te 'googelen' om te kijken of we iets over zijn mama of zijn zusje konden terugvinden.

Enkele uren later waren we nog niet veel verder gekomen. Telkens we dachten iets op het spoor te komen liep het pad weer dood!

Toen kreeg ik een nieuwe E-mail binnen. Uit Oekraïne dan nog wel! De afzender was dezelfde persoon die de foto's van Borys zijn papa had doorgestuurd. Die persoon bij de brandweer in Soemy was blijkbaar aangegrepen door Borys zijn verhaal en was zelf ook op zoek gegaan.

Hij vertelde dat hij had teruggevonden dat Borys zijn papa twee jaar geleden was gehuldigd omdat hij toen vijftientig dienstjaren bij de brandweer had. Er werd toen een etentje georganiseerd voor de jubilarissen samen met hun echtgenotes. In bijlage zat een foto. Toen ik die aanklikte verscheen papa Melnyk in uniform vriendelijk lachend samen met mevrouw Melnyk!

Borys werd lijkleek en hij begon te snotteren en viel rond mijn nek.

Ik streelde hem zachtjes door zijn haar en gaf hem een troostend kusje op zijn voorhoofd.

Zelf kreeg ik het ook lastig toen ik zag wat deze foto bij